

Een bijzonder schilderij

Een bijzonder schilderij...van een Ferrari 250 GTO! Ik zag het schilderij voor de eerste keer tijdens de InterClassics op de stand van de FCN. Het toeval wil dat dit schilderij is gemaakt door de dochter van clublid Johan Reuver, Brigitt. Nou ja, 'toeval', Johan rijdt de ex-California van penningmeester André Hoffstedde en André was weer verantwoordelijk voor de inrichting van de stand. Hiervoor dacht hij meteen weer aan de dochter van Johan... Kunt u het nog volgen? Kortom, het leven bestaat niet altijd uit toevalligheden, en dat er een artikel in deze Gli Amici della Ferrari staat is dus ook geen toeval meer; ik zal uitleggen waarom.

TEKST: ROGER LOMME | BEELD: ROGER LOMME, BRIGITT REUVER

Ik werd vooral gegrepen door het schilderij omdat ik weet hoe moeilijk het is om een auto kloppend op het doek te krijgen, de reden waarom ik er ooit zelf mee ben gestopt. Één verkeerde penstreek en je hebt een deuk in het spatbord of een bobbel in de deur. Juist de kleurnuances bepalen bij een schilderij de vorm van een auto, waardoor het zaak is heel exact te schilderen. Er zijn velen die bekend zijn als automotive-artist maar waarbij toch al snel is te zien dat het een vak apart is. De wielen staan niet recht, de verhoudingen in de carrosserie kloppen niet, de kleuren kloppen niet of de spiegelingen kloppen niet. Kortom: héél erg moeilijk!

Het tijdens de InterClassics tentoongestelde schilderij van de 250 GTO klopte helemaal, ieder detail, elke welving, alles klopte gewoon. Pas op met de beoordeling van het schilderij op basis van foto's; door de vervorming van de lens of een andere lenshoek lijken soms verhoudingen niet te kloppen, maar geloof me, ze kloppen echt! Daar kwam bij dat clublid Martien Kooijmans net aan haar opdracht had gegeven een schilderij te laten maken van zijn 166 Inter Touring Coupé. Na een kort gesprek met Brigitt werd mij ook nog eens duidelijk dat de tentoongestelde 250 GTO pas haar derde schilderij van een auto is. Dat kan alleen maar een zeldzaam talent betekenen en dus was een afspraak snel gemaakt. Geen toeval dus, maar nieuwsgierigheid mijnerzijds.

De 25-jarige Brigitt woont tijdelijk weer thuis bij haar ouders in Geesteren. Binnenkort vliegt ze uit richting Nijmegen, de stad waar ze vier jaar lang studeerde en een heel netwerk aan vrienden heeft opgebouwd. Een flinke stap vanuit Geesteren, een Randstedeling noemt zo iets al snel 'the middle of nowhere', want na afslag Rijssen op de A1 is het nog een flink stuk binnendoor rijden richting de Duitse grens. Ik word allerhartelijkst ontvangen door Brigitt en haar moeder Angela. We nemen plaats aan de keukentafel en met een flinke mok thee wordt de 25-jarige ontwikkelingsgeschiedenis naar het schilderij doorgenomen, terwijl de kat ondertussen ieder onoplettend moment probeert te benutten om op de vleugel in de woonkamer te springen. De kat weet dat het niet mag, de beide baasjes ook, maar het valt altijd te proberen...

Brigitt was al vanaf haar allereerste levensjaar druk met vooral maar één ding: tekenen. Iedere kans werd aangegrepen om dat te doen. In latere jaren werden zelfs kartonnen platen die in reclamezuilen van de plaatselijke bouwmarkt zaten speciaal voor de kleine Brigitt bewaard, zodat ze daar later op de achterkant kon gaan tekenen. Gedurende haar VWO-tijd, waarbij het tijdens proefwerken vroegtijdig verlaten van het lokaal niet was toegestaan, werden haar toetsen steevast voorzien van een 'leuke' tekening op de achterkant; dit tot grote ergernis van de docenten. Eén docent vormde daarop een uitzondering. Hij had al de nodige ongevraagde tekeningen ontvangen en wilde Brigitt enthousiasmeren om vooral iets met haar tekengave te gaan doen, want hij zag ook dat het niet zomaar wat krabbeltjes waren. Voor Brigitt waren het slechts leuke vin-

geroefeningen, niet meer dan dat. Toen ze het VWO verliet, werd de grote vraag wat ze nu verder wilde gaan doen. Ze wilde niet worden opgeleid voor een beroep waarbij ze van negen tot vijf op kantoor zou moeten zitten; dat lag en ligt niet in haar aard. Het werd uiteindelijk een MBO-studie Media Vormgeving in Zwolle. Dat ze ernstig overgekwalificeerd was mocht de pret niet drukken.

Uiteindelijk was het toch ook niet alles dat 'Media Vormgeving' en besloot ze na het afsluiten van deze studie te verhuizen naar een plaats waar veel van haar vrienden en vriendinnen zaten: Nijmegen. Maar welke studie dan? Na het lijstje met mogelijke studies in Nijmegen bekeken te hebben, leek psychologie haar wel leuk. Na haar bachelor deed ze ook nog haar master in de sociale psychologie met specialisatie gedragswetenschappen. Aan kunstuitingen deed ze in die periode niet zoveel, hoewel bij een project tijdens haar bachelor iedereen diep onder de indruk was van een 'UMC-paspoort', waarvan ze concept en vormgeving ontwikkelde met de bedoeling om kinderen en ouders te motiveren vooral veel oefeningen te doen. Na haar afstuderen kwam ze na wat omzwervingen met haar master psychologie terecht bij een bedrijf dat gespecialiseerd was in zonnepanelen. Iemand die gedragswetenschappen én media vormgeving heeft gestudeerd weet als geen ander hoe potentiële klanten zijn te bewegen om te investeren in duurzame energie. Haar creativiteit kreeg weer volop de ruimte, maar wel graag tussen negen en vijf en achter een bureau. In de tussentijd had ze haar kunstzinnige draad weer opgepakt om zo af en toe een schilderij te maken, een kinderkamer muur te beschilderen of reclameuitingen te schilderen.

Uiteindelijk besloot ze haar hart te volgen en te stoppen met al haar 'verplichte' werkzaamheden: het zelfstandig ondernemerschap lonkte. Na een gang naar de Kamer van Koophandel en vijftig euro lichter was ze opeens ondernemer: 'Beter Design' was een feit. Nadat ze al eens een auto op de muur van een jongenskamer had geschilderd, adviseerde haar omgeving haar om eens auto's op doek te gaan vereeuwigen in plaats van bloemen of dieren. Ze had zich al eerder verdiept in het juiste doek en de verf die daarvoor geschikt is en besloot een auto uit het Duitse Zuffenhausen te schil-

deren (exacte merk bij redactie opvraagbaar). Dat lukte ongekend goed. Bovendien bleek het haar zo goed te bevalen dat een volgende auto volgde: een Packard. Ook deze lukte heel goed en een nieuwe interessante richting was gevonden: automotive-art. De spiegelingen, de vormen, de geschiedenis; Brigitt raakte gefascineerd door auto's.

Ondertussen is het middag geworden in huize Reuver en we verplaatsen ons van de keuken naar haar atelier, aan de overkant van het woonhuis, in één van de vele panden van haar vader Johan. Het is een prachtige ruimte die meer dan voldoende lichtinval kent, niet alleen door het raam over de volle breedte, maar ook door een lichtstraat in het dak van het pand. Eigenlijk oogt de ruimte zelfs wat te groot voor een atelier. Brigitt laat het framework zien van het kunstwerk dat ze gaat maken voor Martien. Het frame wordt door een speci-

alist in de omgeving gemaakt. Het is in feite een doek dat gespannen is op een houten frame en dat vervolgens is opgenomen in een aluminium frame waarin ook de ophangpunten zijn opgenomen. Het geheel heeft voldoende flexibiliteit om temperatuurspanningen op te nemen, is vormvast en een garantie voor een perfect blijvend opgespannen doek. Ook de verf is niet zomaar verf: het is gelakte acryl. Uiteindelijk wordt het doek, als het schilderij klaar is, afgewerkt met een beschermende coating en voorzien van een lijst, maar zover is het nog lang niet.

Brigitt benadert een schilderij zoals de auto wordt waargenomen. Als voorbeeld geeft ze het wiel; het wiel is rond, dat weten we, maar op het schilderij is het een ovaal. Zou je het vanuit je werkelijkheid gaan schilderen dan zou je een rond wiel maken, terwijl de perceptie is dat het wiel ovaal is vanuit de meeste gezichtspunten. Brigitt wil zich vooral richten op een zo gedetailleerd mogelijke natuurgetrouwe en realistische kijk op een auto. Daarnaast wil ze het karakter van de auto vastleggen in haar schilderijen. Als basis dient een studiofoto. Een 'normale' foto, die gewoon buiten is genomen, levert

te veel 'vreemde' reflecties en spiegelingen op. Bovendien schildert Brigitt de omgeving niet, dus een reflectie zou dan nooit kloppen. Over de omgeving gesproken: tot dusverre worden de auto's omgeven door wild uitzijnde verfspetters, dit zijn echter zorgvuldig geschilderde 'spetters'.

Op de grond van het atelier ontwaar ik een beamer. Brigitt begint verontschuldigend duidelijk te maken dat die gebruikt wordt om de proporties te kunnen controleren; ze projecteert de foto op het doek om dat te zien, een techniek die tegenwoordig veelvuldig wordt toegepast. Het schilderen wordt daardoor zeker niet gemakkelijker en dat blijkt ook wel al ze gaat uitleggen hoe zoiets werkt. Zoals eerder aangegeven gaat het om de kleurnuances. Dat doet Brigitt door op kartonnetjes de kleur zorgvuldig samen te stellen en de gewenste kleur zo nauwkeurig mogelijk te treffen. Dat zoiets heel moeilijk is, hoef ik u niet uit te leggen neem ik aan, want ook daar lopen perceptie en werkelijkheid door elkaar. Roodtinten lopen van het Rossa Corsa zoals wij dat kennen tot bruinachtige tinten. Vervolgens is het zaak de kleur zo nauwkeurig mogelijk aan te brengen op het doek.

Wat mij tijdens het bekijken van een video van het ontstaan van haar schilderijen opviel, was dat de schilderijen tijdens dat proces niet als het ware 'uit' het doek omhoog komen, zoals vroeger in de doka in het ontwikkelbad, maar dat Brigitt van links naar rechts het schilderij maakt. Dat schijnt normaal te zijn voor realistische schilders volgens haar. Ondanks, of misschien wel dankzij, haar autodidactisme gebruikt ze daarvoor dezelfde techniek. Aan de moeilijkste onderwerpen, de koplampen en de velgen zijn haar grootste uitdagingen, beleeft ze juist het meeste plezier. Je kunt Brigitt geen groter plezier doen dan met spaakwielen! Ook maakt ze veelvuldig gebruik van haar tablet waarop de studiofoto staat. Door sterk in te zoomen op bijvoorbeeld een koplamp, wordt ze niet beïnvloed door andere factoren en kan ze heel nauwkeurig het onderdeel schilderen. Het resultaat is verbluffend, werkelijk ieder detail klopt!

Hoe werkt het nu als iemand zijn Ferrari door haar geschilderd wil hebben? De realistische schilderijstijl is typisch voor Brigitt, die is niet te veranderen. Speciale wensen

worden wel gehonoreerd, zolang Brigitt het ook artistiek voor haarzelf verantwoord vindt. Het formaat is gezamenlijk te bepalen. Studiofoto's moeten nu nog worden aangeleverd, maar ze is bezig daar een externe oplossing voor te zoeken. En dan is het na opdrachtverlening een kwestie van afwachten, net zoals Martien op het moment van schrijven doet. Ik ben er van overtuigd en heb er alle vertrouwen in dat Brigitt het nog ver gaat schoppen in de 'automotive-art'; aan haar kunde en ambities zal het zeker niet liggen. Ze doet er op dit moment alles aan om de beste op haar vakgebied te worden; dat is ook haar doel. Daarbij zal ze zowel werken in opdracht maken zoals nu voor Martien, alsook vrije werken. Ik zal haar op de voet volgen en wie weet was het ook van Martien een ver vooruitziende blik en gaan we nog veel van haar horen. •